

ПРОЛѢТНА ПЪСЕНЬ

— Кокиче, мило кокиче,
кокиче, малко момиче,
защо си рано ранило,
лице си бѣло измило,
снага си тънка навело,
и равни двори измело?
— Гроздане, младо аргатче,
Гроздане, левентъ юначе,
азъ имамъ майка вдовица
съсъ петъ ми дребни дечица—
нейна съмъ първа първинка,
следъ мене иде Латинка,
Синчецъ ми ситенъ, Звъника,
въ гората дребна Иглика.
Недей се, Гроздъ, ти чуди,
че рано мама менъ буди —
ей месецъ вече какъ стана
азъ нейна съмъ си отмѣна.
И тя ще скоро да стане,
тъй както бѣше и лани,
коприна рухо ще шие,
земята да си покрие,
горитъ гжсти, полята,
житата тучни въ нивята.
Ще мѣси бѣли краваи
отъ чисто брашно направи,
ше кани гости отъ всжде. —
Това наесень ще бжде —
Ще дойдатъ птички и хора,
тъй както въ село на сбора.
Въ хорото гайда ще писка,
ше хапне кой що си иска,
и ще си скжта за зима,
отъ всичко тогазъ да има . . .
Затуй съмъ рано ранила,
лице си бѣло измила,
снага си тънка навела
и равни двори измела.

Н. Моневъ